

Az encián előszobája

– rétegek –

31.

*mert kicsurog belőle a lila
hát nem is olyan mint a padlizsán*

*a hasonlatoktól egyébként
fosok
vagy tíz éve*

*a padlizsánban van valami
a Földközi-tenger csigáiból
amikor csúszkálnak
a földre döntött dór oszlopok
tárnicsárnyékában*

*a forma
igen a forma bennük az örök
ezt érdem megfigyelni*

*és az ezüst bököttűket
amikkel fölébresztik egymást
pirkadatkor
eső múltán
hogyan aztán visszafeküdjenek
a lila porcelántokba*

32.

*azt mondja hozott nekem
és felmutatja
olyan kék mint a jácint
márciusi
sok apró amforája
hozott így ledugaszolva*

hogy el ne rohadjon a színe
ki ne rohanjonb előle
neki a galériaerdőnek
sikongva (mint a keskenyvágányú
zsuzsivonat)
és hogy benne mind
az a hajnali kősókrisztály
csak éppen feloldva
hisz tudható nem a felhőktől
a szétszerelt ásványoktól
marad ilyen átváltozatlan
akár a rádió alatt
mert meg kell adni
a szobában is
a végtelenség érzetét
mondja és nevet
hogy hozott nekem egy dunsztos
tengerbefőttét

33.

ez az éjszakai csiga
sorról sorra
gyönyörtől villognak bunkócska szemei
a négy szem nyákos
ahogy sorról sorra
ahogy szokás az latinmód
csiszolja
radírozza a betűket
míg semmi sem marad a papírokon
üzengessen mindenki ahogy tud
ne sorokká törten
ne a sorokban
hisz mennyivel szebb
a csiganyállal behúzott
hajnali sok cellulózláp
és mennyivel
ha lecsúszik róluk
minden önhitt
szőrcsögő toll

34.

ahogy befülelek a tárgyakba
jó hallani
ott csend van

semmi csapzott vergődés
tébolyult dal
önfeledt pengetés
fürge kések kocogása

a kinyilatkoztatásnak
tömör az alakzata
s leolvad róla az árnyék
az elgurult
a szekrény alatti homály
csöndjébe belenőtt
az elfelejtett citrom
dalol
a penészsárga papagájban

36.

varjak és apácák kerengenek
a terített havon –
a hársládikóban viszik az ünnepet

kisatírozza a mozgást
a ceruzafény –
grafitvonal és
még egy grafitvonal

37.

azt a két percet add nekem
ami hátravan a feltámadásig

38.

akár az urán
feleződik s ragyog
a délután

39.

a térre én raktam két padot
s én aki bontom a cseresznyeágot
kikevertem a színt is
a háttérbe húzódtok háznak
s én játszom a kövön
mint fény én csúszkállok
én szereltem össze
ez áprilisi nappalt
amely közepében állok

Veszprém

Géczi János

Szabolcs László munkája